

en vis Myndighed til at paasee, at Veien og saa iøvrigt anlægges paa en passende Maade, og vil denne saaledes navnlig have Betydning med Hensyn til Veie, som endnu ikke tjene til Brug for flere særskilte Eiendomme, og hvor altsaa Udfastets § 8 ikke er anvendelig. Da det til Opnaaelse af Lovens Hensigt ikke kan ansees nødvendigt, at den egentlige Anlæggelse af Veien skeer, forinden Bygningen opføres, naar kun den Plan, hvorefter Anlægget skal skee, er fastsat, er det sundet tilstrækkeligt at foreskrive, at vedkommende Bygning ikke maa tages i Brug, forinden Veien er anlagt paa den foreskrevne Maade; men for at sikke Bestemmelsens Opfyldelse, er det paa den anden Side sundet nødvendigt at foreskrive, at Overtrædelse af samme medfører Straf efter Bygningslovens § 99.

Hvorvel det tør antages, at Magistraten, ved i Overensstemmelse med den i Bygningslovens § 91 i saa Henseende indeholdte Bestemmelse at bedømme, hvorvidt en Veie, ved hvilken en ny Bygning agtes opført i Forstæderne, er udlagt i en hensigtsmæssig Retning ud til en tilstødende offentlig Veie, ikke blot kan tage Hensyn til Veiens Veligheden paa selve det paagjældende Grundstykke, men ogsaa til det hele, deels bestaaende deels paatænkte, System af Gader og Veie, er det dog, for at forebygge Tvivl, anseet rettest herom at optage en udtrykkelig Bestemmelse, da Erfaringen har vist, at det hidtidige planløse Byggeri ikke fuldstændigt vil kunne hemmes, naar den omhandlede Bestemmelse i Bygningsloven ikke anvendes paa den nys angivne Maade.

Til § 12.

Da Anordningen om Kjøbenhavns Gaders og Pladsers Renovation af 7de Mai 1777 kun i enkelte Poster angaaer Forstæderne, see dens § 21, jevnført med Raadstue-Placat af 12te November 1798, 20de September 1850 og 18de October 1852, og Erfaringen har vist, at Bestemmelserne i Placat af 15de Mars 1780 og 16de Februar 1780 § 6 og § 8 ikke ere almindelige og omfattende nok, er det anseet rigtigst at give de for Reenholdelse af

Gaderne indenfor Voldene gjældende Regler Anvendelse med Hensyn til Reenholdelsen af samtlige under offentlig Vedligeholdelse værende brolagte Gader og Fortouge samt brolagte Kædestene og Grøfter i Forstæderne, og derhos at paalægge de tilstødende Grundeiere at reenholde de ubrolagte Gangstier langs med offentlige Gader eller Veie i Forstæderne samt at oprense de ubrolagte Grøfter ved samme. Herved i Forbindelse med Forfkristerne i Udfastets § 3 er tilstøttet Lighed mellem Grundeierne indenfor og udenfor Voldene, og har man navnlig af denne Grund ei troet at burde gaae videre, navnlig ikke at burde paalægge Grundeierne i Forstæderne at bestøse Veigrøfternes Fordybning og Brolægning. Forsaavidt imidlertid enkelte Grundeiere i Forstæderne ved deres Skjoder eller anden privatretlig Hjemmel ere paalagte yderligere Forpligtelser, er det en Selvsølge, at Udfastet ikke heri gjør nogen Forandring.

Til §§ 13 og 14.

Da de angaaende Afledning af skadeligt Vand i Forstæderne indledede Forhandlinger endnu ikke have ført til noget endeligt Resultat, og det dog er af stor Vigtighed, at der aabnes Udgang til Afhjælpning af de Ulemper, som Mangel af Lovbestemmelser herom foranlediger, har man i disse Paragrapher optaget en Bestemmelse om Afledning af skadeligt Vand og Vedligeholdelsen af private Vandløb, hvori flere Gieere ere interesserede, og har man i saa Henseende navnlig anseet det tilstrækkeligt at gjøre Grundsetningerne i de for Landet gjældende Anordninger af 25de Juni 1790 og 29de Juli 1846 anvendelige paa Stadens Forstæder, dog saaledes at Udnævnelse af Landvæsenscommissairer eller faste eller for det enkelte Tilfælde udmeldte Synsmænd antages at kunne undgaaes, idet Magistraten ved de til dens Raadighed staaende tekniske Kræfter formentlig vil kunne bestride disse Forretninger med ligesaa megen Dygtighed som Landvæsenscommissiionerne. Ved de i disse Paragrapher givne Regler vil der nogenlunde være raadet Bod paa Manglen af Lovbestemmelser om Afledning af skadeligt Vand i Forstæderne, saavidt denne kan skee over Stadens Grund.